

τάσιμον ἀναβολήν· τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα διακοσμούνται διατάσσοντα μετὰ καλαισθησίας τὰ ὑφάσματα αὐτῶν ἢ τὰ κομψοτεχνήματα· μὴ μεγάλοι ὑάλινοι προδῆκται τῶν βιβλιοπωλείων ἀπαστράπτουσι κατὰ γράμμα ἐκ τῶν περικοσμημάτων καὶ πολυτελῶς χρυσοδέτων βιβλίων, ὀλιγίστων δυστυχῶς ἑλληνικῶν, τῶν πλείστων γαλλικῶν, τῶν ἄλλων γερμανικῶν ἢ ἀγγλικῶν. Διερχόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν ἀκούω

ὄξεις καὶ παρατόνους ἤχους σουραυλίου, ἐρωτῶ τὸν μεδ' οὗ συνεβαδίζον καὶ μοι λέγει ὅτι εἶνε αἱ πρόβαιοι διὰ τὰ κάλανδα, ἀτινα ἐδῶ ψάλλονταὶ ἐν τυμπάνῳ καὶ . . . σουραυλίῳ.

Περὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρώτης τοῦ ἔτους ἐν Ἀθήναις, προσεχῶς.

Σὲ φιλῶ.

Παρεπίδημος.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPTEΝIEΦ.

(Συνέχεια.)

«Εἶνε δυνατόν;» ἀπήντησεν ἐκείνη ὡσαύτως ψιθυρίζουσα, καὶ συγχρόνως ἠπείλησε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Σανίν, εἰτα δὲ ἀπέλυσε τὸν Δένχωφ καὶ τὸν ὑψηλόλιγνον γραμματέα, ὅστις προφανῶς ἦτο μέχρι παραπροσύνῃς ἐρωτευμένος εἰς αὐτήν, διότι ὁσάκις παρετήρει αὐτὴν ἔμενε πάντοτε κεκηνῶς. Ὁ Δένχωφ ἀπεμακρύνθη ἀμέσως, μετὰ τῆς εὐγενοῦς ὑποταγῆς οἰκογενειακοῦ φίλου, ὅστις μὲ μίαν μόνην λέξιν ἐννοεῖ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ. Ὁ γραμματεὺς τοῦναντίον ἠθέλησε νὰ ἐναντιωθῇ, ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸν ἀπεδιώξε μὲ ὀλην τὴν ἐλευθερίαν.

«Πηγαίνετε εἰς τὴν πριγκίπισσάν σας» εἶπεν εἰς αὐτὸν — (τότε διέτριβεν ἐν Βεισβάδῃ μία κάποια principessa di Monaco, ἣτις εἶχε καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς κοινὴν τινα ἐταῖραν) — «διατὶ θέλετε νὰ σπαταλᾶτε τὸν καιρὸ σας ἐδῶ μὲ μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ ὅπως εἶμαι ἐγώ;»

«Μὲ συγχωρεῖτε, εὐγενεστάτη κυρία μου,» ἀπήντησεν ὁ δυστυχὴς γραμματεὺς μὲ εἰλικρινὲς ἥθος «ὄλες ἡ πριγκίπισσας τοῦ κόσμου...»

Ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἦτο ἀνηλεής, καὶ ὁ γραμματεὺς ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ μὲ ὀλην τοῦ τὴν χωρίστραν.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἦτο τὴν ἡμέραν ταύτην ἐνδεδυμένη κατὰ τρόπον ἐπαυξάνοντα τὰ δέληγνρά της. Ἐφόρει ἐσθῆτα μετὰ ζιγνὴν ροδόχρουν μὲ χειρίδας à la Fontanges. Ἀπὸ ἐκατέρου τῶν ὠτων της ἐκρέματο ἀδάμας. Ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν της δὲν ὑπελείπετο τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων της. Ἐφαίνετο δὲ ἡ ψυχικὴ της διάδωσις εὐθυμοσύτης.

Εἶπεν εἰς τὸν Σανίν νὰ καθῆσθαι πλησίον της καὶ ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται περὶ τῶν Παρισίων, ὅπου ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας· ἔπειτα δὲ περὶ τῶν Γερμανῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐπαχθεῖς καὶ μαροῖ ὅταν θέλουν νὰ εἶναι εὐφρεῖς, καὶ ἀκαίρως εὐφρεῖς ὅταν θέλουν νὰ εἶναι μαροῖ· καὶ ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν ἐξαίφνης, — à brûle-pourpoint, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι — ἂν εἶνε ἀληθές, ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχε μονομαχήσῃ χάριν τινὸς κυρίας μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ.

«Πόθεν τὸ ἐμάθετε;» ἐψιθύρισεν ὁ Σανίν ὅλος ἐκπληκτος.

«Ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀντίπαλους, Δημήτρι Παύλοβιτς, ἀλλὰ εἰζέβρω ἐπίσης, ὅτι εἶχετε δίκαιον, χίλιες φορὲς δίκαιον, καὶ ὅτι ἐφευρέθητε ὡς ἀληθινὸς ἱππότης . . . Πέτε μου, σὰς παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε ἡ ἀρράβωνιαστικὴ σας;»

Ὁ Σανίν ἐρρυτίδωσεν ὀλίγον τι τὸ μέτωπόν του.

«Καλὰ, καλὰ, δὲν λέγω πλέον τίποτε, δὲν λέγω πλέον τίποτε» προσέειπε μετὰ σπουδῆς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα. Σὰς εἶνε δυσάρε-

στον· συγχωρήσατέ με, δὲν τὸ ξανακάνω πλέον! Μόνον νὰ μὴ θυμώσετε.»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ Πολοσῶφ ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του μίαν ἐφημερίδα.

«Τί τρέχει; Μήπως τὸ τραπέζι εἶν' ἔτοιμο;»

«Θὰ τὸ ἐτοιμάσουν ἀμέσως, ἀλλὰ κότταζε ἐδῶ, τί εἴρηκα τῶρα λίγο 'ς τὴν Μελίσσα τοῦ Βορρά . . . Ὁ πρίγκηψ Γρομοβόη ἀπέθανε.»

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ὥσωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

«Α . . . Ὁ Θεὸς νάχη τὴν ψυχὴν του! Κάθε χρόνο» ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὸν Σανίν «'ς τὴν ἐορτὴ τῶν γενεθλίων μου ἐστόλιζε τὸ δωμάτιό μου μὲ καμέλιες. Ἀλλὰ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ περνᾷ γι' αὐτὸ ὅλον τὸ χεμῶνα 'ς τὴν Πετρούπολιν. Τί ἡλικίας εἶχε; Ἀ ναι, εἶχε πε-

ρασμένα τὰ ἑβδομήντα, πιστεύω,» εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα της.

«Μάλιστα. Ἐδῶ 'ς τὴν ἐφημερίδα εἶνε μὴ μεγάλη περιγραφή τῆς κηδείας τοῦ. Ὁλη ἡ αὐλὴ ἦτο παρούσα, κ' ἐδῶ εἶναι καὶ μερικοὶ σίχοι, τοὺς ὁποίους ἔκαμε ὁ πρίγκηψ Κοβρίσκιν δι' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία.»

«Α, πολὺ νόστιμο.»

«Νὰ σοὺ τοὺς διαβάσω;»

«Ὅχι, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἀκούσω . . . Πᾶμε 'ς τὸ τραπέζι. Οἱ ζωντανοὶ πρέπει νὰ κυττάζουν νὰ ζοῦνε. Δημήτρι Παύλοβιτς, Δότε μου τὸ χέρι σας.»

Τὸ γεῦμα ἦτον, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενην ἡμέραν, ἐξαίρετον. Ἐπεκράτει μεγάλη εὐθυμία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἤξευρε νὰ διηγῆται, τοῦδ' ὅπερ εἶνε σπάνιον δῶρον εἰς τὰς γυναῖκας, πρὸ πάντων τὰς Ῥωσίδας. Δὲν ἦτο πάρα πολὺ ἐκλεκτικὴ εἰς τὰς ἐκφράσεις της, καὶ πρὸ πάντων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν ἦτο δομειά. Ἐπανειλημμένως ἠναγκάσθη ὁ Σανίν νὰ γελάσῃ ἕνεκα τῶν ἐστώχων καὶ ἐπιτυχῶν εὐφυολογιῶν της. Πρὸ πάντων ἐμίσει ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὴν ὑποκρισίαν, τὰς κενὰς φράσεις καὶ τὸ ψεῦδος. Τὰς κακίας ταύτας εἵρσκε πανταχοῦ. Ἐφαίνετο ὡσεὶ κανχωμένη καὶ κομπάζουσα ἐπὶ τῷ ταπεινῷ κύκλῳ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διήγαγε τὰ πρῶτά της ἔτη. Διηγῆθη μερικὰ ἀνέκδοτα, ἀρκετὰ περιεργα, περὶ τῶν γονέων της καὶ ἐκ τῶν παιδικῶν της χρόνων. Ἐλεγεν ὅτι, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ Ναταλία Κιρίλοβνα Ναρυσκίη,*) οὕτω καὶ

*) Ἡ μήτηρ Πέτρου τοῦ μεγάλου.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΕΜΜΑ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Γ'.